

Predikan på den helige Stefanos dag, 101226, Mariakyrkan, Frvele kyrka, 3 årg.

GT-läsning	Mika 7:1-6
Epistel	Apostlagärningarna 4:18-31
Evangelium	Matteusevangeliet 10:32-39

För några dagar sedan höll vår statsminister, Fredrik Reinfeldt, sitt jultal på Skansen. I detta tal sa han något som står i *direkt* strid mot den kristna tron. Idag på den helige Stefanos dag - martyrernas dag i vår kyrka – är det något att ta allvarligt på. Reinfeldt sa: ”I Sverige så gäller svensk lag och demokrati, och det gäller *över* och *före* olika religiösa texter. Man kan alltså inte i Sverige hänvisa till en religiös text och sedan säga att den är överordnad svensk lag, och med detta som grund hävda att jag får göra så, för det har någon sagt till mig.” Givetvis gjorde han detta uttalade i efterdyningarna av det terrordåd, som ägde rum i Stockholm för en tid sedan. Och givetvis är det ganska lätt att göra ett sådant uttalande när man är ledare för ett land där man, som statsministern uttryckte flera gånger i sitt tal, sätter toleransen främst. Men ur ett kristet perspektiv så kan detta *aldrig* bli rätt.

På frågan om vilket bud som är det viktigaste, svarar Jesus: *Du skall älska Herren din Gud över allting och din nästa som dig själv.* Så lyder det s.k. dubbla kärleksbudet. Svensk lagstiftning och demokrati är inte överordnad Gud och hans vilja, som blir synlig i hans ord. Ofta står inte Gud och svensk lagstiftning och demokrati i något som helst motsatsförhållande, eftersom det att älska Gud över allting innebär att du skall älska din nästa som dig själv. Detta bidrar ju just till tolerans och utesluter i sig t.ex. alla former av terrordåd. Att, som statsministern, sätta religionsfrihet som motsats till lag och demokrati, blir ytterligare ett sätt att misstänkliggöra religionsutövande. Uttalandet andas ett ökat negativt tryck, också för den som tror här i Sverige. Religion tolereras alltså i Sverige, så länge den inte betyder något för någon. Men skulle den leda till att den påverkar mitt liv och får mig att göra vissa ställningstaganden, som kanske inte alltid överensstämmer med det sekulära samhällets värderingar, då är det inte okej längre. Då gäller det att genast förlöjliga, håna och oskadliggöra argumenten med att det är helt vansinnigt att stödja sig på en, förmodat, påhittad Gud, och att tro minsann får vara en privatsak. Religionsfriheten i Sverige verkar mer och mer betyda frihet *från* religion istället för frihet *till* religion. *Det* är mycket allvarligt för oss som tror på Kristus.

Jag tog med mig en karta idag. Den vill visa hur statsministerns uttalande blir mer och mer absurt om vi ser det i ljuset av hur det ser ut i andra länder. Många länder hyllar, ärar och prisar säkert, precis lika mycket som Sveriges statsminister, sin egen lagstiftning som något bra. Men sanningen är den att 100 miljoner kristna förföljs idag, och siffran förväntas öka. Det är martyrer i alla åldrar, i alla delar av världen. När den kristna tron på Jesus, Guds Son - som föds för att visa oss Guds viljas ljus i en mörk värld och för att föra oss genom ondskan och döden till förlåtelsen och det eviga livet – när den tron motverkas och tystas ner, då behöver vi be om frimodighet att stå för vår tro. Vi behöver stå för vår tro, för våra medmänniskors skull. Vi behöver stå för vår tro, för att vi älskar vår nästa som oss själva. Vi behöver stå för vår tro, för att Jesus satt oss att besegra det onda med det goda, som Paulus skriver i Romarbrevet. Vi behöver stå för vår tro, för att vi av uppriktig kärlek inte vill att någon ska gå förlorad, leva utan hopp, och missa Guds viljas väg genom livet, för den är, rent bokstavligt, livsviktig!

Gud själv ger kraften till att våga stå för sin tro. Och vi behöver inte förtvivla i vår egen svaghet. Ofta har Gud gett den kraften till de som är till synes svaga, obetydliga i världens ögon, sjuka, fattiga, utfrysta. Det har visat sig, och visar sig fortfarande, gång på gång genom den kristna kyrkans historia. Strax före vår läsning ur Apostlagärningarna idag, kan vi höra hur rådet reagerar när Petrus och Johannes tydligt vågar stå för sin tro även när de blir satta under press: *När de såg hur frimodiga Petrus och Johannes var och märkte att båda var enkla och olärda män, förvånade de sig.* Det är så den kristna verkligheten fungerar. Det eviga livets kraft strömmar från ett litet utsatt barn i en krubba. Det eviga livets kraft fortsatte sedan att strömma ut från några olärda fiskare som ställdes inför ett råd i Jerusalem. Det eviga livets kraft fortsatte att strömma genom värnlösa barn i Betlehem som dödades av en hänsynslös kung, genom

ungdomar, kvinnor, män, munkar, nunnor, gudstjänstfirare, människor på gatan, som genom 2000 år oförtrutet bekänt sig till Kristus vad som än hänt, trots att många av dem fått sätta livet till.

Vad vore den kristna tron, den kristna kyrkan, också i vårt land, utan alla dessa människor som, precis som den helige Stefanos, en av de första kristna martyrerna, vågat gå in i döden för att sprida det kristna evangeliet också till oss? Vad vore den kristna tron, den kristna kyrkan utan alla dessa som vågat gå emot lagstiftning och etablissemang, hur välvilligt det än har låtit från deras sida?

I dagens läsning ur Apostlagärningarna hörde vi hur det judiska rådet förbjöd Petrus och Johannes att predika om Jesus. Det gjorde de säkert av någon slags välvilja i grund och botten. Samma välvilja som finns bakom vår statsministers uttalande. I det judiska rådet var man rädda för att den romerska ockupationsmakten skulle ingripa med våld, och dra in de judiska privilegier som fanns, om det blev oenighet i de religiösa leden. Romarna gjorde ingen skillnad på judar och kristna, eftersom någon tydlig gräns inte fanns vid den här tiden. Apostlarna var judar och predikade i templet och i synagogorna. Där fanns de Kristustroende. Kyrkan var fortfarande en gren av judendomen. För att inte orsaka uppståndelse, och för att slippa få sin egen maktposition ifrågasatt, ville rådet därför tysta ner Petrus och Johannes. Men Petrus och Johannes kunde inte tystna. Då hade de svikit Jesus, som de med egna ögon sett dö och uppstå för vår skull. Då hade de svikit alla de människor de var satta att tjäna med evangelium i ord och handling. Då hade de svikit oss, vi, som tack vare dem, också julhelgen 2010, fått höra och ta emot det kristna budskapet om att Gud sänt sin Son till oss för att rädda oss *från* ondskan och döden, *till* det eviga livet.

Vi har också, som kyrka, var och en av oss med olika uppdrag, fått uppgiften att bära evangeliet om Jesus vidare till våra medmänniskor, i ord och handling. Det är därför viktigt för oss, som kyrka, att med Guds helige Andes hjälp, öva oss i att alltid våga säga som Petrus och Johannes: *Tänk efter själva om det är rätt inför Gud att lyda er mer än honom.* Det är en viktig andlig övning, för visst är vi alla, lite till mans, konflikträdna. Vi vill inte stöta oss med någon. Det är jobbigt. Ibland inbillar vi oss till och med att det inte är kristet att hamna i konflikt med någon, men det är inte sant. Det är vi som lever i ett land präglad av kristen tro i 1000 år som kan inbilla oss det. Jesus själv hamnade i konflikt med många när han visade sig som Gud mitt ibland oss. Och med tanke på hur samhället runt omkring oss ser ut, med tanke på hur många ungdomar som t.ex. blir nyfikna kristen tro under sin konfirmandtid, men sedan inte klarar av att bära pressen från oförstående kompisar och föräldrar, med tanke på att tavlor i en utställning, på Karlskrona stadsbibliotek, *om julen*, som har Maria och Jesus som motiv, nyligen plockades ner eftersom de är för konfessionella, och med tanke på vilka uttalanden vår statsminister gör, så får nog vi *också* vara beredda på *fler* konflikter i fortsättningen.

Ärkebiskop Theofylaktos i Akrida i Bulgarien, som levde i slutet av 1000-talet och början av 1100-talet, vill ändå uppmuntra oss. Han skriver: ”Endrärkten är inte alltid av godo. Ibland är tvedrärkten det. Trons ord är ett svärd som skiljer oss från husfolks och anförvarters vanor när de hindrar vår gudsfruktan. [Jesus] säger inte att vi skall skilja oss från allt detta utan att vi skall göra det när det inte samverkar med tron utan motverkar den.”

Visst rycker vi till, när vi hör Jesus säga: *Tro inte att jag har kommit med fred till jorden. Jag har inte kommit med fred utan med svärd.* Men Jesus vet att kampen mot det onda, den som han påbörjade i krubban och förde ända upp på sitt kors, den kampen är hård. Hans födelse väcker inte bara glädje och tacksamhet utan också hat, våld och död, till och med bland människor som egentligen skulle stå mycket nära varandra. Men, tack och lov, drar sig Gud *ändå inte* för att i handling visa oss lösningen på de till synes oöverstigligena problem, som lögnen, ondskan, egoismen och döden ger oss. I kärlek och tålmod ger han oss Jesus, Gud själv i en fattig snickare, född i en grotta som inretts till stall. I triumf låter Gud honom uppstå, för att mitt i denna mörka värld tända hoppets och det eviga livets ljus också för de 100

miljoner förföljda kristna, världen över, som nu, trots allt, firar jul. De vet, bättre än de flesta andra, att skulle de låta bli att fira jul, skulle de förneka sig själva, förneka sina egna liv och förneka det hopp som gör livet värt att leva också i situationer när allt är svårt och omöjligt. För det är bättre att dö tillsammans med Jesus, med det eviga livet från honom pulserande inom sig, än att leva ett jordiskt, men dödsdömt liv, utan Gud.

Det är trösten, det är styrkan i evangeliet: Kristus är med oss i vår situation. Han hjälper oss igenom, hur svårt det än verkar och kanske också är.

För det är han som i Lukasevangeliet säger till oss: *Var inte rädd, du lilla hjord, er fader har beslutat att ge er riket!*

Ära vare Fadern och Sonen och den helige Ande. Såsom det var av begynnelsen, nu är och skall vara, från evighet till evighet. Amen.